

Το διαχρονικό ρολόι της αρχής και του τέλους, της μάταιης αυτής ζωής χτυπά ρυθμικά σαν εκκρεμές. Ο αδυσώπητος χρόνος κυλάει ασταμάτητα σαν ορμητικός χείμαρρος. Διαγράφει τις ανθρώπινες στιγμές και επιστρέφει σαν ουράνιο τόξο τής μνήμης, που ποτέ δεν σβήνει...

Το τελευταίο ταξίδι της ζωής είναι αυτονόητο. Όσο και να μας τρομάζει, είναι αποδεκτό. Όταν, όμως, τερματίζεται ξαφνικά στην αρχή μάλιστα της διαδρομής, τότε, δικαιολογημένα γίνεται δυσβάσταχτος ο πόνος και μεγάλη η δυστυχία. Μόνη παρηγοριά ο θάνατος του αντρειωμένου, η προσφορά στο θυσιαστήριο για την πατρίδα. Ο θάνατος για την πατρίδα είναι γλυκός όπως είχε πει ο Ανδρέας Κάλβος.

Ο Χρηστάκης Νικολαΐδης καταγόταν από την Κυθρέα. Γονείς του ο Ανδρέας και η Άδα, εξαιρετοι γονιοί και οι δυο, μεγάλωσαν με αρχές, αξίες και ιδανικά τους πέντε γιούς τους, τον Πανίκο, τον Φοίβο, τον Χρηστάκη, τον Στέλιο και τον Νίκο, που δίκαια ένιωθαν υπερήφανοι γι' αυτούς.

Ο ξάδελφος Χρηστάκης με πηγαία ευγένεια ψυχής, σπάνιο ήθος, με ακατάλυτες αξίες και διαχρονικές αρχές, ήταν ένας πολλά υποσχόμενος νέος, που με πολύ ενθουσιασμό και σεμνότητα ασχολήθηκε με τον κλασσικό αθλητισμό και το ποδόσφαιρο με την αγαπημένη του ομάδα ΠΑΟΚ Κυθρέας.

Η ανατροφή του από τους άξιους γονείς του και η αγωγή που πήρε από το σχολείο, τον γαλούχησαν στα υψηλά ιδανικά και τον όπλισαν με τα απαραίτητα εφόδια για το στίβο της ζωής, που δεν πρόλαβε, να ζήσει. Πρόλαβε όμως να ποτίσει με το αίμα του το δέντρο της Κυπριακής ελευθερίας.

Η βάρβαρη Τουρκική εισβολή τον βρίσκει λοχία στο 256 τάγμα πεζικού όπου στα 19 του μόλις χρόνια στις 22 Ιουλίου 1974, έπεσε ηρωικά μαχόμενος στο χωριό Ελιά, της κατεχόμενης τώρα Μόρφου. Γεμάτος άδολη φιλοπατρία, αλτρουϊσμό και ανθρωπιά, όταν είδε λίγα μέτρα μακριά στρατιώτη τού λόχου του να σφαδάζει από πόνο, αφού τον χτύπησαν οι Τούρκοι από το απέναντι πολυβολείο, έτρεξε χωρίς δεύτερη σκέψη να τον βοηθήσει.

Η παράτολμη αυτή ηρωική του πράξη γεμάτη αυτοθυσία ήταν μοιραία και η τελευταία διαδρομή τής ζωής του. Μόλις πλησίασε και προσπάθησε να σύρει προς τα πίσω τον βαριά τραυματισμένο στρατιώτη, νέες δολοφονικές σφαίρες άφησαν επί τόπου νεκρούς και τους δυο νέους.

Ο επίλογος γράφτηκε στον Τύμβο της Μακεδονίτισσας, το Στρατιωτικό Κοιμητήριο. Στερνό αντίο από συγγενείς και φίλους που αγάπησες και σε αγάπησαν αληθινά, όπως τόσο αυθεντικός ήσουν στη ζωή σου. Βαρύ το πένθος και δυσαναπλήρωτο το κενό για την υπέροχη οικογένεια σου και για όλους που σε γνώρισαν αγαπημένε μας Χρηστάκη. Συγγενείς και φίλοι θα θυμόμαστε για πάντα το σύντομο πέρασμα σου από τον πρόσκαιρο τούτο κόσμο σαν μια δροσερή, κατανυχτική όαση στη σκληρή και αδυσώπητη πραγματικότητα, της ζωής. Πέρασαν 48 ολόκληρα χρόνια για να γίνει κατορθωτή η ανεύρεση και η διαδικασία ταυτοποίησης των λειψάνων σου, ώστε να σου αποδοθούν μετά από χρόνια οι αρμόζουσες τιμές, χάριν στον αγώνα και στην επιμονή της οικογένειάς σου.

Κανένας δεν είχε φανταστεί ποτέ ότι θα είχες την μεγάλη τιμή να πεθάνεις για την Κύπρο. Αξιωματικοί, υπαξιωματικοί και στρατιώτες του τότε 256 Τ.Π. που συμμετείχαν στις μάχες του 1974 και βρέθηκαν στην κηδεία σου, θα μπορούσαν δικαίως να σου πουν: «Καλά, εσύ σκοτώθηκες νωρίς...» και δεν πρόλαβες να δεις τα επακόλουθα της διχοτόμησης με τις αιμάσσουμες πληγές της πολύπαθης πατρίδας μας.

Ο Χρηστάκης μας στα επουράνια πια αποτελεί εξαιρετο παράδειγμα φιλοπατρίας και αλτρουισμού προς μίμηση, όπως ακριβώς υπήρξε ένα εξαιρετικό πρότυπο νέου ανθρώπου.

Ας είναι ελαφρύ το χώμα που θα σε σκεπάσει. Αιωνία σου η μνήμη.